

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Septimus. De spirituali profectu, duratione, & transitu ab
aspirationis ad contemplationis statum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

si diceret, dum memetipsam imperfectam, tentatam, aridamque in Dei sensu meditor, & recogito, tum exardescit ignis, & cupiditas contemnendi meipsam, ac laudandi Deum, quod in seipso fœlix & beatus sit, ego autem misera & desolata; tum etiam me indignam cenleo, quæ aliquo Dei solatio fruor, atque in mei persecutionem, & mortificationem exardesco: ac me ad omnem miseriam, desolationem, tentationem tamdiu ita patienter ferendam resigno, donec Deo Opt. Max. aliter placeat de me disponere; vel iterum aspirationum usu, tanquam ignis, amor Dei accendatur: vel ad statum contemplationis, & quietem mentalem transire valeam. Ut autem constet, quantum quis hucusque profecerit, & an ad ulteriora procedere possit, consequenter dicimus,

De spirituali profectu, duratione, & transitu ab aspirationis ad contemplationis statum.

ARTICVLVS SEPTIMVS.

Sicut excedit motus subtilis grossum, sceler tardum, frequens rarum; ita præcellit amor aspirationis meditationem. in hac enim grossa imaginatione, & longa consideratione, & sæpè absque Dei singulari præsentia, sua peragit: in illa verò subtili, facili, ac frequenti amore exardescit sicut ignis in spinis, diuino sufflamine perfusus.

Ad durationem autem status aspirationis quod attinet, si ordinarium cursum spectemus, vix ultra annum, aut alterum in eo detinetur mysticus. solet enim ab instantaneo aspirationis motu, ad firmum intuitum contemplationis facile, & libenter transire; ut ignem amoris conclusum in spatia, & amplitudines spiritualis magnitudinis possit extendere: Si quis tamen abundantiori mystica gratia à Deo dignatus fuerit posset [aliquis intra duos a mensibus; & citissime ad magnam contemplationem peruenire.] si verò illi considerentur, qui ad status supernaturalis modi non transeunt, istiusmodi aspirationis exercitium, tota vita durat vtilissime. tales enim aut in meditatione, aut in contemplatione promiscui in praxi, & exercitio actus, modò suspiria, & orationes iaculatorias intermiscunt, modò ad actualem contemplationem transeunt.

Quando autem experientia constabit, instantaneas operationes, & orationes iaculatorias solito ardore destitui, & internam dispositionem ad intuitum, & inhæsiones spirituales inclinare, ut tanquam fatigatus exercitio ne præhabitæ actiuitatis per aspirationes, liceat habitum quietis mentalis assumere; absque aliqua hæsitacione ad praxin status contemplationis, vel affirmantis, vel negantis transeat: Si tamen eiusmodi spirituale intuitum, & gustum non transeuntem) quod frequenter fit in statu aspirationis) sed permanentem compererit. Et idè ab ulter-

riori

a ap. S. Bonau. in prol. Th. myst. & lo. à Cruce flam. amor. Cant. 3. § 5 S. Ther. sua vit. c. 11, 12. & 34

riori progressu merito cohibendi sunt, qui muliebri curiositate magis, quam firmo animi intuitu seipso ingerunt; ne forte minus proficere, aut perfecti videantur; quam hi, vel illi quos audierint, vel legerint in sequentibus statibus versari, vel qui [absque praxi a eorum quæ legunt, & intelligunt, ad contemplationem se transire posse arbitrantur.] horum enim præceptis feruor, est similis illi, quo Samaritana illa mulier, quæ quinque viros habuerat, & sextum habebat, (cum à Salvatore nostro audiuisset, quod aqua illa, quam ipse daturus esset, fieret fons aquæ viæ salientis in vitam æternam,) in hac verba prorupit: Domine da mi-

hi hanc *b* aquam, vt non sitiam amplius, neque veniam huc haurire. & ideo Saluator noster responsionem omnino alienam, vt videbatur (quæ etiam sine admiratione non legitur) dedit dicens: vade, voca virum tuum. mira certè responsio, ad tam pium desiderium; verum sciebat benè qui corda scrutatur, & renes, inconstantes, nec solido fundamento pietatis erectos, tum nubere velle, cum in Christo luxuriati fuerint: & vbi sensualis, ac naturalis de Deo oblectatio, vt summo & primo Bono disparuerit, tum sæculi voluptatibus iterato coinquinari. Et hisce de statu aspirationis breuiter positus, de statu contemplationis consequenter dicemus.

a Cansfelt de vol. Dei, 1. p. c. 18. *b* Ioan. 4.

TERTIVS STATUS MYSTICVS EST CONTEMPLATIONIS,

ET PRIMÒ:

MODI AFFIRMATIVI.

DECISIO SEPTIMA.

ANIMALITATE, siue inferioris hominis capacitate, instantanea aspirationum actiuitate, ad interiora sua reuocata, & dilectione ipsius infinitis propemodum, & vt ita dicam, paruis actibus expleta; spiritus rationalis à vinculis passionum, & fallacijs sæculi tantisper expeditus, ad amplitudines & spatia cœlestia perlustranda, lumen internum dirigit: quo ita contemplationis aspectu, penitus sibi ad oculum statuat, quod quasi ex rapina,
I & fur-